

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko - numero kaksikymmentäkolme

Jeff Pippenger

2026-01-04

Numero kaksikymmentäkolme

Kahdennessakymmenennessä toisessa artikkelissa kirjoitin: ”Sitten luvussa yksitoista valitun kansan sukuluettelo esitetään kymmenen nimen kautta Seemistä Abramiin. Luku yksitoista on kertomus Baabelin tornista, mutta myös valitun kansan sukuluettelo, Abrahamin edustamana. Luku yksitoista esittelee valitun kansan, jonka oli määrä astua kolminkertaiseen liittoon Jumalan kanssa. Kolmas ja viimeinen vaihe oli Iisakin uhraaminen luvussa kaksikymmentäkaksi. Luku ”yksitoista” on alun alfa ja luku ”kaksikymmentäkaksi” on lopun omega. Usko, jota tarvitaan kuulemaan Jumalan ääni nimien merkityksessä, ei ole millään tavoin erilainen kuin se usko, jota tarvitaan kuulemaan Hänen äänensä Hänen Sanansa numeroinnissa.”

Yhdestoista luku esittää Kainin liiton ja Aabelin liiton. Olemme vuosien varrella toistuvasti osoittaneet, että Baabelin tornin profeettalliset ominaispiirteet edustavat väärennettyä liittoa. Vedenpaisumuksen jälkeen tapahtui taloudenhoitokausien muutos: ennen vedenpaisumusta palvottiin Eedenin portilla, mutta vedenpaisumuksen jälkeen palvonnan tuli tapahtua alttarilla. Alttarille oli asetettu erityiset raamatulliset vaatimukset. Se tuli pystyttää luonnonkivistä ilman ihmisen suorittamaa kiven hakkaamista tai veistämistä. Sen tuli olla kivi kiven päälle, ilman laastia.

Tornin tarkoituksena oli tehdä Nimrodin joukoille nimi, mikä kuvaa luonnetta. Tornissa näemme ihmisen yrittävän pelastaa itsensä ja korottavan itsensä taivaan jumaliksi. Torni on vertauskuva seurakunnasta, joka ajattelee voivansa pelastaa itsensä ja että se tulisi korottaa, niin kuin ne kymmenen kuningasta tekevät Psalmissa 83, kun he korottavat paavillisen pään Raamatun profetian pahassa liittoumassa, joka toteutuu sunnuntailaissa.

Aasafin laulu eli psalmi. Jumala, älä ole vaiti; älä vaikene äläkä ole liikkumaton, oi Jumala. Sillä katso, sinun vihollisesi pauhaavat, ja ne, jotka sinua vihaavat, nostavat päänsä. Psalmi 83:1, 2.

Maailma oli juuri hävitetty Nooan vedenpaisumuksessa, ja syy, jonka Jumala ilmoitti muinaisen vedenpaisumusta edeltäneen maailman armonajan päättymiselle, oli se, että ihmisen ajatukset olivat jatkuvasti ainoastaan pahat. Raamattu puhuu yksimielisyydestä monin tavoin, joista yksi on nähdä ”silmiä silmää vastaan”. Voivatko kaksi vaeltaa yhdessä, elleivät he ole siitä yksimieliset?

Mutta minä kehotan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki puhuisitte samaa ja ettei teidän keskuudessanne olisi erimielisyyksiä, vaan että olisitte täydellisesti yhtä mielessä ja samassa käsityksessä. 1. Korinttolaiskirje 1:10.

Kun Jumala sekoitti kielet Nimrodin valtakuntaa kohdanneessa tuomiossa, se osoittaa, että ennen sekaannusta he kaikki olivat yksimielisiä, ja sen tähden heillä kaikilla oli sama luonne, ja tuo luonne oli ihmistekoihin perustuva uskonto — vastakohtana niille, joita samassa luvussa Abraham edustaa. Seem oli uskollinen sielu Nimrodin aikana. Historiankirjoittajat viittaavat Seemiin sinä, joka surmasi Nimrodin, tuon mahtavan kapinallisen Herran edessä. Asia pysyy voimassa ilman historioitsijoiden käsityksiäkin, sillä Seem on liittomies, joka johtaa verensä Nooaan, liittomieheen, joka johtaa verensä takaisin Setiin, toiseen liittomieheen, joka tuli liiton historiaan korvaamaan veljensä Aabelin, joka oli toinen liittomies ja Aadamin suora jälkeläinen.

Ensimmäinen Mooseksen kirja, luku yksitoista, on Kristuksen ja Saatanan välinen suuri taistelu elämän liiton ja kuoleman liiton asiayhteydessä. Nimrod edustaa suurta metsästäjää Herran edessä, sillä hän edustaa seurakuntaa, jolla on paljon kannattajia. Abram edustaa Seemin kautta seurakuntaa, jolla on vain vähän kannattajia. Seem oli liiton mies silloin, kun Nimrod rakensi torniaan, mutta luvun yksitoista kahta liittoa eivät edusta Seem ja Nimrod, vaan Nimrod ja Abraham. Paavali tuo tämän profeettallisen säännön selvästi esiin.

Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan, Korkeimman, pappi, joka kohtasi Abrahamin tämän palatessa kuninkaiden surmaamisesta ja siunasi hänet, jolle myös Abraham antoi kymmenykset kaikesta, on ensiksi nimensä selityksen mukaan vanhurskauden kuningas ja sen jälkeen myös Saalemin kuningas, se on rauhan kuningas; isätön, äiditön, ilman sukuuutteloa, vailla päivien alkua ja elämän loppua, mutta Jumalan Pojan kaltaiseksi tehtynä pysyy pappina ainiaan. Katsokaa siis, kuinka suuri tämä mies oli, jolle itse patriarkka Abrahamkin antoi kymmenykset parhaasta saaliista.

Ja totisesti niillä, jotka Leevin pojista saavat pappeuden viran, on käsky lain mukaan ottaa kansalta kymmenykset, se on veljiltänsä, vaikka nämä ovat lähteneet Abrahamin kupeista:

Mutta hän, jonka polveutumista ei lueta heidän joukkoonsa, otti kymmenykset Abrahamilta ja siunasi sen, jolla olivat lupaukset. Ja ilman mitään vastaväitettä vähäisempi saa siunauksen paremmalta. Ja täällä kuolevaiset ihmiset ottavat kymmenyksiä; mutta siellä se, josta todistetaan, että hän elää, ottaa niitä vastaan. Ja niin sanoakseni myös Leevi, joka ottaa kymmenyksiä, maksoi kymmenyksiä Abrahamissa. Sillä hän oli vielä isänsä kupeissa, kun Melkisedek kohtasi hänet. Heprealaiskirje 7:1–10.

Melkisedekin aihepiirissä on runsaasti nykyhetken totuutta, mutta minä ainoastaan osoitan, että Paavali opettaa suoraan liittokansan miesten profeettallisista ominaispiirteistä, ja tällä tarkoitan miehiä ja naisia innoitetussa todistuksessa, joiden raamatullinen todistus osoittaa tienviitan Jumalan liiton profeettallisessa linjassa ihmiskunnan kanssa. Paavali opettaa, että Melkisedek, joka eli ennen kuin leeviläinen pappeus asetettiin Siinailla ja siis yli neljäsataa vuotta ennen kuin leeviläistä pappeutta oli olemassa, oli vastaanottanut kymmenykset Leeviltä. Jotta joku olisi voinut kuulua leeviläiseen pappeuteen, hänen tuli olla leeviläinen, joka kykeni osoittamaan verisukuisen polveutumisensa Leevistä. Melkisedek ei voinut osoittaa polveutuvansa Leevin suvusta, sillä Leevi ei ollut vielä syntynyt.

Profetian linja, joka edustaa Jumalan liittoa Aadamin ja Eevan kanssa, on todellisuudessa kaksi liittoa. Ensimmäinen oli elämän liitto, johon liittyi yksinkertainen koetus. Lankeemuksen ja epäonnistuneen koetuksen jälkeen seuraavaan liittoon sisältyi karitsan veri vaatetuksen hankkimiseksi. Sitten seurasi Jumalan liitto ihmiskunnan kanssa, jota edustivat sateenkaari, Nooa ja alttaripalvelus. Sitten tuli Ensimmäisen Mooseksen kirjan yhdestoista luku, jossa alkoi Jumalan liitto valitun kansan kanssa, jota tultaisiin kutsumaan heprealaisiksi. Kussakin näistä kertomuksista raamatulliset henkilöt ovat liiton miehiä tai naisia.

Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa, luvussa yksitoista, esitetään elämän liiton alku valitun kansan kanssa, ja se esitetään juuri siinä kohdassa, jossa Nimrod perustaa kuoleman liiton, jota edustavat tiilet ja laasti, jotka olivat niiden hakkaamattomien kivien väärennös, sekä laastin puuttuminen, jota alttari edusti. Sisär White ilmoittaa meille, että alttari edustaa Kristusta; näin ollen Nimrodin uskonto, joka on väärennösuskonto, edustaa väärennettyä Kristusta.

Ja he sanoivat toisilleen: ”Tulkaa, tehkäämme tiiliä ja polttakaamme ne hyvin.” Ja heillä oli tiili kivien sijasta, ja saviliejua heillä oli laastin sijasta. 1. Moos. 11:3.

Ja jos teet minulle kivisen alttarin, älä rakenna sitä hakatuista kivistä; sillä jos kohotat työkalusi sen ylle, olet saastuttanut sen. 2. Moos. 20:25.

”Me olemme vaarassa sekoittaa pyhän ja tavallisen. Jumalalta tullutta pyhää tulta tulee käyttää pyrkimyksissämme. Todellinen alttari on Kristus; todellinen tuli on Pyhä Henki. Tämä on meidän innoituksemme. Vain silloin, kun Pyhä Henki johtaa ja ohjaa ihmistä, hän on turvallinen neuvonantaja. Jos käännyimme pois Jumalasta ja Hänen valituistaan tiedustellaksemme vierailta alttareilta, meille vastataan tekojemme mukaan.” Selected Messages, kirja 3, 300.

Muiden totuuksien ohella yksi niistä opetuksista, joka 1. Mooseksen kirjan yhdestoista luvusta johdetaan profeetallisesti, on se, että se edustaa profeetallisen linjan alkua. Nooan vedenpaisumus merkitsee profeetallista erottamista. Kun Nooa lähti arkista, oli tuleva uusi palvonnan menetelmä, ja palvonnan menetelmä tuottaa aina kaksi palvojen luokkaa, niin kuin Kainin ja Abelin historiassa esitetään. 1. Mooseksen kirjan yhdestoista luku on uusi maailma, jonka alkava historia tulee päättyvän historian perustuskertomukseksi, kun Jumalan viimeisten päivien liittokansa kutsuu yhdenentoista hetken työntekijät ulos Babylonista sunnuntailakriisin aikana. Nimrod on synnin ihminen sunnuntailakriisin aikana, ja Seem, joka on Abraham, on Jumalan mies juuri tuossa samassa kriisissä. 1. Mooseksen kirjan yhdestoista luvun hajaannus ja kielten sekoittuminen alkoivat pian sen jälkeen, kun Nooa lähti arkista. Yhdestoista luvun teema on kaksi liittoa, ja kertomus saavuttaa päätöksensä, kun Abrahamin liiton kolmas vaihe esitetään kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa.

Yhdestoista luku on Aabrahamin linjan alfa-historia, joka saavuttaa omega-historian kahdennessakymmenennessä toisessa luvussa. Nimrodin Baabelin alkukertomus ja Iisakin uhraamisen päätöskertomus edustavat kumpikin lopullista tuomiota ihmiskunnan ylle. Linja alkaa Nimrodin tornista ja ulottuu Iisakin uhraamiseen, ja tämä linja huipentuu kahteen vastakkaiseen uhriin. Nimrodin uhri saa osakseen Jumalan toimeenpanevan tuomion, ja Aabrahamin tuomio saa

osakseen Jumalan siunauksen. Nimrod on yhdennentoista luvun alfa ja Aabraham kahdennenkymmenennen toisen luvun omega. Omega on aina suurempi, vähintään kaksikymmentäkaksi kertaa suurempi heprealaisten aakkosten mukaan, ja se voima, joka ilmeni kielten sekoittamisessa ja kansojen hajottamisessa eri puolille, jäi kauas jälkeen ristin voimasta. Nimrodin torni edustaa syyskuun 11. päivän kaksoistorneja, ja Iisakin uhraaminen edustaa sunnuntailakia.

Liiton linja valitun kansan kanssa alkaa luvun yksitoista symbolista ja päättyy luvun kaksikymmentäkaksi symboliin. Linja päättyy koetusajan sulkeutuessa Nimrodin alfahistoriassa ja myös Abrahamin omegahistoriassa. Juuri Nimrodin ja Abrahamin historia esitetään Raamatun ensimmäisessä kirjassa, ja se asetetaan siihen asiayhteyteen, jossa kootaan kappaleita aivan äskettäisestä Nooan vedenpaisumuksen tuhosta. Raamatun ensimmäisessä kirjassa kahden liiton vertauskuva tarjoaa kaksi todistajaa, jotka tuovat esiin koetusajan sulkeutumisen luvun yksitoista linjassa aina lukuun kaksikymmentäkaksi saakka.

Joka tekee vääryyttä, tehköön yhä vääryyttä; ja joka on saastainen, saastukoon yhä; ja joka on vanhurskas, harjoittakoon yhä vanhurskautta; ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä. Ilmestys 22:11.

Nimrod on yhä vääryydessä ja saastaisuudessa, ja Abraham on yhä vanhurskas ja pyhä, kuten tämä on osoitettu Ensimmäisen Mooseksen kirjan lukujen 11–22 alfassa, ja myös Ilmestyskirjan 22:11:ssa, omegassa. Juuri ennen kuin koetus aika päättyy, jakeessa 10 annetaan julistus, ettei tämän kirjan profetian sanoja tule sinetöidä. Juuri ennen kuin koetus aika päättyy, aivan seuraavassa jakeessa, Ilmestyskirjassa on oleva profetia, joka tulee avata. Kaksi jaetta jakeen yksitoista jälkeen Kristus antaa avaimen tämän profetian avaamiseksi.

Ja hän sanoi minulle: Älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä. Joka on väärämielinen, olkoon edelleen väärämielinen; ja joka on saastainen, olkoon edelleen saastainen; ja joka on vanhurskas, olkoon edelleen vanhurskas; ja joka on pyhä, olkoon edelleen pyhä. Ja katso, minä tulen pian, ja minun palkkani on minun kanssani, antaakseni kullekin hänen tekonsa mukaan.

Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, ensimmäinen ja viimeinen. Ilmestys 22:10–13.

Luku kaksikymmentäkaksi on koko Raamatun oomega-luku, ja avain Ilmestyskirjan sinetöidyn profetian avaamiseen on se periaate, jonka Kristus Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa asetti kaiken muun yläpuolelle. Ensimmäinen luku vastaa heprealaisen aakkoston ensimmäistä kirjainta, ja luku kaksikymmentäkaksi viimeistä. Ensimmäisen luvun jakeissa yhdeksästä yhteentoista Johannes esittelee itsensä ja osoittaa Kristuksen Alfaksi ja Omegaksi.

Minä, Johannes, joka myös olen teidän veljenne ja osallinen ahdistuksessa, sekä Jeesuksen Kristuksen valtakunnassa ja kärsivällisyydessä, olin saarella, jonka nimi on Patmos, Jumalan sanan tähden ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Minä olin Hengessä Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen, ikään kuin pasuunan, joka sanoi: Minä olen Alfa ja Omega, ensimmäinen ja viimeinen; ja: Kirjoita kirjaan, mitä näet, ja lähetä se niille seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: Efesoon, Smyrnaan, Pergamoon, Tyatiraan, Sardeeseen,

Filadelfiaan ja Laodikeaan. Ilmestys 1:9–11.

Jakeessa yksitoista Johannes on Patmoksella, mutta jakeessa kaksitoista hän kääntyy ympäri, ja siitä eteenpäin hän on taivaallisessa pyhäkössä. Näin ollen jakeissa 9/11 löydämme Johanneksen todistuksen, joka yksilöi Jeesuksen Alfaksi ja Omegaksi, joksi Jeesus jo itse itsensä määritteli jakeessa 8:

Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, sanoo Herra, joka on ja joka oli ja joka on tuleva, Kaikkivaltias. Ilmestys 1:8.

Jakeessa kahdeksan Johannes kirjoittaa siitä, mitä hän kuuli Kristuksen puhuvan itsestään. Jakeissa yhdeksästä yhteentoista Johannes puhuu itsestään. Tämä merkitsee kahta todistajaa ensimmäisissä yhdessätoista jakeessa, jotka osoittavat Kristuksen olevan Alfa ja Omega. Jakeet yhdeksästä yhteentoista muodostavat oman ajatuskokonaisuutensa. Vaikka ne liittyvät koko lukuun, näissä jakeissa Johannes puhuu itsestään, kun taas jakeissa neljästä kahdeksaan Johannes puhuu jumaluuden puolesta Hänen seurakunnilleen. Jae neljä aloittaa ajatuskokonaisuuden, joka päättyy jakeeseen kahdeksan. Tämä käy ilmi Kristuksen alkutuntomerkeistä: hän, joka oli ja joka on ja joka on vielä tuleva, tunnustetaan jakeessa neljä ja sitten jälleen jakeessa kahdeksan.

Johannes seitsemälle seurakunnalle, jotka ovat Aasiassa: armo teille ja rauha häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, ja niiltä seitsemältä Hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä, ja Jeesukselta Kristukselta, joka on uskollinen todistaja, esikoinen kuolleista ja maan kuningasten hallitsija. Hänelle, joka on meitä rakastanut ja pessyt meidät synneistämme omalla verellään, ja tehnyt meidät kuninkaiksi ja papeiksi Jumalalleen ja Isällensä, hänelle kunnia ja valta aina ja iankaikkisesti. Amen. Katso, hän tulee pilvien kanssa, ja jokainen silmä on näkevä hänet, myös ne, jotka hänet lävistivät; ja kaikki maan sukukunnat parkuvat hänen tähtensä. Totisesti, amen.

Minä olen Alfa ja Omega, alku ja loppu, sanoo Herra, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias. Ilmestys 1:4–8.

Ensimmäisen luvun kolme ensimmäistä jaetta esittävät Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen, joka avataan sineteistä juuri ennen kuin koetus aika päättyy, sillä jae kolme sanoo: ”aika on lähellä”. ”Aika on lähellä” on sama ilmaus kuin kahdennenkymmenennen toisen luvun jakeessa kymmenen, jossa sanotaan: ”älä sinetöi tämän kirjan profetian sanoja, sillä aika on lähellä”. Se profetia, joka avataan sineteistä, on Jeesuksen Kristuksen ilmestys.

Neljäs jae aloittaa sinettien avaamisen, ja neljäs jae alkaa Johanneksen todistuksella: ”Minä, Johannes”, ja sitten kahdeksannessa jakeessa Kristus itse ilmoittaa, kuka Hän on. Ihmisen todistus näiden viiden jakeen ensimmäisessä jakeessa ja jumalallinen todistus niiden lopussa. Neljäs jae osoittaa taivaallisen Isän Häneksi, ”joka on ja joka oli ja joka tuleva on”. Kahdeksas jae osoittaa Kristuksen Häneksi, ”joka on ja joka oli ja joka tuleva on”.

Avain Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen avaamiseen on alfan ja omegan periaate. Ensimmäisenä ja viimeisenä Kristus on olemassa myös nykyisyydessä, vaikka Hän oli menneisyydessä ja tulee olemaan tulevaisuudessa. Se, että sekä Jeesus että Isä ovat se Jumala, joka oli ja joka on ja joka on

tuleva, on toinen esitystapa Kristuksesta Alfana ja Omegana. Hän on Alfa ja Omega, Ensimmäinen ja Viimeinen, Alku ja Loppu, ja Hän oli alussa ja tulee olemaan lopussa. Valtakunnan ”avaimet”, jotka annetaan seurakunnalle Kesareassa Filippiin luona, ovat myös se ”avain”, joka pannaan Eljakimin olalle Jesajan kirjassa 22:22. Ilmestyskirjan alfa on ensimmäinen luku ja omega on kahdeskymmenes toinen luku, joten löydämme koko heprealaisen aakkoston Ilmestyskirjan luvuista. Kolmastoista luku kuvaa Yhdysvaltojen ja sen jälkeen maailman kapinaa. Ensimmäinen luku esittää Kristuksen Alfana ja Omegana, ja kahdeskymmenes toinen luku osoittaa saman totuuden, mutta yhteydessä siihen avaamiseen, joka mainitaan ensimmäisessä luvussa. Ensimmäinen, kolmastoista ja kahdeskymmenes toinen luku edustavat kolmea heprealaista kirjainta, jotka yhdessä muodostavat sanan ”totuus”.

Matteuksen kahdennessakymmenennessäkolmannessa luvussa Jeesus lausuu kahdeksan voi-huutoa fariseusten ja saddukeusten ylle. Kahdennessakymmenennen toisen luvun viimeisessä jakeessa Kristuksen vuorovaikutus saivartelevien juutalaisten kanssa päättyi Daavidin arvoitukseen, arvoitukseen, joka voidaan ratkaista vain, jos ymmärrät alfan ja omegan periaatteen.

Kun fariseukset olivat koolla, Jeesus kysyi heiltä sanoen: Mitä mieltä te olette Kristuksesta? Kenen poika hän on?

He sanoivat hänelle: Daavidin Poika.

Hän sanoi heille: Kuinka sitten Daavid Hengessä kutsuu häntä Herraksi sanoessaan: Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi? Jos siis Daavid kutsuu häntä Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?

Eikä kukaan kyennyt vastaamaan hänelle sanaakaan, eikä kukaan siitä päivästä lähtien enää rohjennut kysyä häneltä mitään. Matteus 22:41–46.

Luvun kaksikymmentäkaksi päätös osoittaa liittohistorian tienviitan. Myös Jeremia käsittelee tätä totuuden linjaa:

Sana, joka tuli Jeremialle Herralta ja kuului näin: Asetu Herran temppelin portille ja julista siellä tämä sana ja sano: Kuulkaa Herran sana, kaikki te Juudan asukkaat, jotka käytte näistä porteista sisään kumartaaksenne Herraa. Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Parantakaa vaelluksenne ja tekonne, niin minä annan teidän asua tässä paikassa. Älkää luottako valheen sanoihin, jotka sanovat: ”Herran temppeli, Herran temppeli, Herran temppeli nämä ovat.”

Sillä jos te todella parannatte tienne ja tekonne; jos te todella toimitatte oikeuden miehen ja hänen lähimmäisensä välillä; jos ette sorra muukalaista, orpoa ja leskeä ettekä vuodata viatonta verta tässä paikassa ettekä vaella muiden jumalien perässä omaksi vahingoksenne: silloin minä annan teidän asua tässä paikassa, siinä maassa, jonka minä annoin teidän isillenne, iankaikkisesta iankaikkiseen. Katso, te luotatte valheen sanoihin, joista ei ole hyötyä. Tahdotteko te varastaa, murhata ja tehdä huorin ja vanhoa väärin ja polttaa suitsutusta Baalille ja vaeltaa muiden jumalien perässä, joita ette tunne; ja sitten tulla ja astua minun eteeni tässä huoneessa, joka on kutsuttu minun nimelläni, ja sanoa: Me olemme pelastetut tekemään kaikki nämä kauhistukset?

Onko tämä huone, jota kutsutaan minun nimelläni, tullut teidän silmissänne rosvojen luolaksi? Katso, minäkin olen sen nähnyt, sanoo Herra. Mutta menkää nyt minun paikkaani, joka oli Siilossa, johon minä alussa asetin nimeni, ja katsokaa, mitä minä tein sille kansani Israelin pahuuden tähden.

Ja nyt, koska te olette tehneet kaikki nämä teot, sanoo Herra, ja minä puhuin teille, varhain nousten ja puhuen, mutta te ette kuulleet; ja minä kutsuin teitä, mutta te ette vastanneet; sentähden minä teen tälle huoneelle, joka on kutsuttu minun nimelläni, johon te luotatte, ja tälle paikalle, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne, niinkuin minä tein Siilolle. Ja minä heitän teidät pois silmiäni edestä, niinkuin minä olen heittänyt pois kaikki teidän veljenne, koko Efraimin siemenen. Älä siis rukoile tämän kansan puolesta äläkä kohota heidän tähtensä huutoa tai rukousta äläkä ano minulta esirukouksin; sillä minä en kuule sinua. Jeremia 7:1–16.

Jeremialle sanottiin, ettei hänen tullut rukoilla muinaisen Israelin puolesta, sillä he olivat saavuttaneet pisteen, josta ei ollut paluuta, samoin kuin kahdenkymmenennen toisen luvun lopussa niskoitelleet juutalaiset. Kun Mooses (liiton mies) joutui kohtaamaan Jumalan päätöksen tuhota valittu liittokansa, Mooses esirukoili. Seitsemännessä luvussa Jeremialle sanotaan, ettei hänen tule rukoilla juuri tämän saman liittokansan puolesta. Siilon profeettallinen historia osoitetaan jakeessa ilmaistuna, rivi riviltä etenevänä todistusaineistona siitä, että Jumala hylkää valitun liittokansan, kun sen synty saavuttaa pisteen, jota ei voida enää lunastaa.

Efraim on liittynyt epäjumaliin; anna hänen olla rauhassa. Hoos. 4:17.

Liittohistoriassa se hetki, jolloin Jumala päättää liittosuhteensa, on määrätty tienviitta. Kertomus Joosuan ja Kaalebin sanoman hylkäämisestä, joka merkitsi kymmenettä koetusta, on toinen esimerkki. Myös Jeremialle sanotaan muutamaa lukua myöhemmin, ettei hänen tule rukoilla tämän kansan puolesta.

Älä siis rukoile tämän kansan puolesta äläkä kohota heidän tähtensä huutoa tai esirukousta; sillä minä en kuule heitä sinä aikana, jolloin he ahdistuksessaan huutavat minua avuksi. Jer. 11:14.

Seitsemännessä luvussa laodikealaisten ulos oksentaminen sunnuntailain yhteydessä, sellaisena kuin se esitetään Siiloan vertauskuvastossa, ilmaisee, mitä Hän ”on tekävä” lähitulevaisuudessa.

Sen tähden minä teen tälle huoneelle, joka on kutsuttu minun nimelläni ja johon te luotatte, sekä sille paikalle, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne, niin kuin minä olen tehnyt Siilolle. Ja minä heitän teidät pois kasvojeni edestä, niin kuin minä olen heittänyt pois kaikki teidän veljenne, koko Efraimin siemenen. Älä siis rukoile tämän kansan puolesta äläkä kohota heidän tähtensä huutoa tai rukousta äläkä puhu minun puolestani: sillä minä en kuule sinua. Jeremia 7:14–16.

Yhdennessätoista luvussa käsky olla rukoilematta koskee sitä pelkoa, joka on valtaava laodikealaiset, kun he havaitsevat olevansa siinä ahdistuksen ajassa, joka seuraa sunnuntailakia. Heidän kokemansa pelko sijoittuu heidän liiton hylkäämisensä historiaan.

Kuulkaa tämän liiton sanat ja puhukaa ne Juudan miehille ja Jerusalemin asukkaille; ja sano heille,

Näin sanoo Herra, Israelin Jumala;

Kirottu olkoon se mies, joka ei tottele tämän liiton sanoja, jotka minä käskin teidän isienne pitää sinä päivänä, jona minä vein heidät pois Egyptin maasta, rautauunista, sanoen: Kuulkaa minun ääntäni ja tehkää niiden mukaan, kaiken mukaan, mitä minä teille käsken; niin te olette minun kansani, ja minä olen teidän Jumalanne; että minä täyttäisin valan, jonka minä olen vannonut teidän isillenne, antaakseni heille maan, joka vuotaa maitoa ja hunajaa, niin kuin tänä päivänä tapahtuu.

Minä vastasin ja sanoin: Tapahtukoon niin, oi Herra. Sitten Herra sanoi minulle,

Julista kaikki nämä sanat Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla sanoen: Kuulkaa tämän liiton sanat ja noudattakaa niitä. Sillä minä olen vakavasti varoittanut teidän isiänne siitä päivästä asti, jona minä vein heidät ylös Egyptin maasta, aina tähän päivään saakka, nousten varhain ja varoittaen, sanoen: Kuulkaa minun ääntäni. Mutta he eivät totelleet eivätkä kallistaneet korvaansa, vaan vaelsivat kukin pahan sydämensä paatumuksessa; sentähden minä tuon heidän päällensä kaikki tämän liiton sanat, jotka minä käskin heidän täyttää, mutta joita he eivät täyttäneet.

Ja Herra sanoi minulle: Salaliitto on havaittu Juudan miesten ja Jerusalemin asukkaiden keskuudessa. He ovat palanneet isiensä pahoihin tekoihin, niiden, jotka eivät tahtoneet kuulla minun sanojani; ja he ovat seuranneet muita jumalia palvelukseksi niitä: Israelin heimo ja Juudan heimo ovat rikkoneet minun liittoni, jonka minä tein heidän isiensä kanssa.

Sentähden näin sanoo Herra: Katso, minä tuon heidän päällensä onnettomuuden, josta he eivät voi päästä pakoon; ja vaikka he huutavat minua avuksi, en minä kuule heitä. Silloin Juudan kaupungit ja Jerusalemin asukkaat menevät ja huutavat niiden jumalien puoleen, joille he polttavat suitsutusta; mutta nämä eivät heitä lainkaan pelasta heidän ahdistuksensa aikana. Sillä sinun jumaliasi oli kaupunkiesi luvun mukaan, oi Juuda; ja Jerusalemin katujen luvun mukaan te olette pystyttäneet alttareita sille häpeälliselle, alttareita polttaaksenne suitsutusta Baalille.

Älä siis rukoile tämän kansan puolesta äläkä kohota heidän tähtensä huutoa tai rukousta, sillä minä en kuule heitä silloin, kun he hädässänsä huutavat minua avukseen. Jeremia 11:1–14.

Niiden ehdokkaiden ylösnousemus, joiden on määrä olla sadanneljänkymmenenneljäntuhannen joukossa, tunnistetaan Ilmestyskirjassa 11:11; ja heidän lopullinen kokoamisensa tunnistetaan Jesajassa 11:11; ja lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan ulkoinen linja tunnistetaan Danielissa 11:11; rikkaviljan sunnuntailakia koskeva tuomio tunnistetaan Hesekielissä 11:11, ja rangaistus ja pelko, joka kohtaa tyhmit neitsyet, tunnistetaan Jeremiassa 11:11.

Käsky olla rukoilematta tämän kansan puolesta on tienviitta Matteuksen kahdennenkymmenennen toisen luvun viimeisissä jakeissa, ja kahdeskymmeneskolmas luku osoittaa kahdeksan voihuuttoa adventismia vastaan. Kahdeskymmeneskolmas luku on joko 22. lokakuuta 1844 tai sunnuntailaki. Molemmat näistä tienviitoista ovat avioliiton täyttymys, ja avioliitto on morsiamen ja aviomiehen

välinen, jotka tulevat yhdeksi lihaksi. Avioliiton täyttymys edustaa sovitusta eli ”yhdistymistä yhdeksi”. Ihminen luotiin Jumalan kuvaksi, ja Hän loi miehen ja naisen. Heidän jälkeläisensä kuvataan kahdellakymmenelläkolmella kromosomilla mieheltä ja kahdellakymmenelläkolmella naiselta. Yhdessä heidän neljäkymmentäkuusi kromosomiaan muodostavat temppelin. Jokainen yksilö on temppeli, sillä ettekö tiedä, että te olette Herran temppeli?

Avioliiton täyttymys, jolloin näistä kahdesta tulee yksi, on kahden kahdenkymmenenkolmen temppelin yhdistyminen yhdeksi neljäkymmenenkuuden temppeliksi. Kristus on se, joka rakentaa temppelin, ja Hän rakentaa seurakuntansa naispuolisena temppelinä, jonka tulee liittyä Hänen miespuoliseen temppeliinsä. Yhteys tapahtuu silloin, kun inhimillinen temppeli yhdistyy jumalalliseen Jumalan temppelin kaikkeinpyhimmässä. ”Kaksikymmentäkolme” on symboli sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisestä, ja tuo työ alkoi kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetian lopussa. Matteus 23 on julistus Laodikean seitsemännen päivän adventisteja vastaan, jotka ovat sadan neljäkymmenen neljän tuhannen väärennös.

Sataaneljäkymmentäneljä tuhatta ovat se kahdeksas, joka on niistä seitsemästä, ja he ovat ne, jotka herätetään kuolleista kahdeksantena päivänä, ja he ovat ne kahdeksan sielua Nooan arkissa, he ovat Seetin kahdeksan jälkeläistä, ja sinetti heidän otsassaan esikuvattiin ympärileikkauksella, joka toimitettiin kahdeksantena päivänä. He ovat ne papit, jotka voidellaan palvelukseen kahdeksantena päivänä, ja kahdeksan voi-huudon julistus adventismia vastaan luvussa kaksikymmentäkolme on julistus väärennettyä kahdeksikkoa vastaan.

Voi-huuto tyhmiä neitsyitä kohtaan seuraa Jumalan kansan sinetöintiä kahdennenkymmenennen toisen luvun viimeisessä jakeessa. Kahdeskymmenes toinen luku vastaa Ensimmäisen Mooseksen kirjan kahdettakymmenettä toista lukua, sillä Vanhan testamentin ensimmäinen kirja on Uuden testamentin ensimmäisen kirjan esikuva. Matteuksen yhdennestätoista luvusta kahdenteenkymmenenteen toiseen lukuun ulottuvan, kahtatoista lukua käsittävän profeettallisen linjan keskuksessa on näistä kahdestatoista luvusta kuudes, nimittäin kuudestoista luku, jossa Simon Barjonan nimi muutettiin Pietariksi.

Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit sitä voita. Matteus 16:18.

Matteuksen luvuissa yhdestätoista kahteenkymmenenteentoista on 459 jaetta. Keskimäinen jae on kuudennentoista luvun seitsemästoista jae, mutta tätä jaetta ei voida erottaa jakeista kahdeksantoista ja yhdeksäntoista, sillä ne muodostavat yhden lausuman.

Ja Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: Autuas olet sinä, Simon Barjona, sillä liha ja veri eivät ole ilmoittaneet sitä sinulle, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä sanon sinulle myös: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan kirkkoni, eivätkä tuonelan portit voita sitä. Ja minä annan sinulle taivasten valtakunnan avaimet; ja minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa. Matteus 16:17–19.

Lukujen yksitoista ja kaksikymmentäkaksi välinen varsinainen keskus on kristinuskon perustavanlaatuinen liittolausuma. Tuossa lausumassa Simonin nimi muutetaan Pietariksi, mikä;

kun sovellat englannin kielen kunkin kirjaimen numeerista sijaintia; siten että "a" on yksi ja "z" on kaksikymmentäkuusi—osoittaa, että "p" on 16, "e" on 5 ja "t" on 20, sekä toinen "e" on 5 ja "r" on 18. Kun kerrot 16 X 5 X 20 X 5 X 18, tulokseksi tulee 144,000, ja viittaus Pietarin nimen muutokseen, liittosuhteen vertauskuvaan, löytyy luvusta 16 jakeesta 18, ja Pietarin nimen ensimmäinen kirjain on numero 16 ja viimeinen kirjain on numero 18. Kaikki tämä on niiden kahdentoista luvun keskuksessa, jotka alkavat luvun yksitoista symbolilla ja päättyvät luvun kaksikymmentäkaksi symboliin.

Tuo linja löytyy myös Ensimmäisen Mooseksen kirjan luvuista yhdestätoista kahteenkymmenenteen toiseen, ja siinä linjassa on 305 jaetta, mikä osoittaa luvun seitsemäntoista ja jakeen yksitoista olevan tuon linjan keskus. Tuo Vanhan testamentin ensimmäisen kirjan kahdentoista luvun linja määrittelee Abrahamin kanssa tehdyn liiton ja edustaa alfa-linjaa, joka kohtaa omega-linjan Uuden testamentin ensimmäisen kirjan samoissa luvuissa. Omegan linjan keskus Matteuksessa on sadan neljänsäntuhannen liittosuhteen huippukohta; he ovat se liiton merkki, joka korotetaan esiin sunnuntailain aikana. Ensimmäisen Mooseksen kirjan linjan keskimäinen jae osoittaa paitsi keskimäisen jakeen myös Abrahamin kanssa tehdyn kolmiosaisen liiton toisen eli keskimäisen vaiheen sekä yhtä merkittävästi liiton merkin.

Ja ympärileikatkaa esinahkanne liha; ja se olkoon liiton merkki minun ja teidän välillä. 1. Mooseksen kirja 17:11.

Jatkamme näitä asioita seuraavassa artikkelissa.

"Sitten, samalla kun hän lakaisi pois tomua ja roskia, vääriä jalokiviä ja väärennettyä rahaa, kaikki nousi ilmaan ja meni ulos ikkunasta kuin pilvi, ja tuuli kantoi ne pois. Tohinassa suljin silmäni hetkeksi; kun avasin ne, kaikki roskat olivat poissa. Kallisarvoiset jalokivet, timantit, kulta- ja hopearahat, olivat runsaasti hajallaan ympäri huonetta.

"Sitten hän asetti pöydälle lippaan, joka oli paljon suurempi ja kauniimpi kuin edellinen, ja kokosi jalokivet, timantit ja kolikot kourakaupalla ja heitti ne lippaaseen, kunnes ainoatakaan ei ollut jäljellä, vaikka jotkut timanteista eivät olleet neulankärkeä suurempia.

"Sitten hän kutsui minua 'tulemaan ja katsomaan'."

"Katsoin arkkuun, mutta silmäni häikäistyivät näystä. Ne loistivat kymmenkertaisella kirkkaudella entiseen verrattuna. Luulin, että ne oli hangattu hiekassa niiden jumalattomien henkilöiden jaloilla, jotka olivat hajottaneet ne ja tallanneet niitä tomuun. Ne olivat asetettuina arkkuun kauniiseen järjestykseen, kukin omalle paikalleen, ilman mitään näkyviä jälkiä sen miehen vaivannäöstä, joka oli heittänyt ne sinne. Huusin pelkästä ilosta, ja tuo huuto herätti minut." Early Writings, 83.

"Te siirrätte Herran tulemuksen liian kauas tulevaisuuteen. Näin, että myöhäissade oli tulossa yhtä äkillisesti kuin keskiyön huuto ja kymmenkertaisella voimalla." Spalding and Magan, 5.

Ja kaikissa viisauden ja ymmärryksen asioissa, joita kuningas heiltä tiedusteli, hän havaitsi heidät kymmenen kertaa paremmiksi kuin kaikki tietäjät ja tähdistäennustajat, joita oli koko hänen valtakunnassaan. Daniel 1:20.

